

[Eise-Merete Ross.]

sættelsen må miste sit umiddelbare grundlag, hvis spørgsmålet tages op igen længe efter sagens behandling på grund af overtrædelse af vilkårene. Jeg går ud fra, at dette nærmere kan belyses i udvalget.

Den højtærede minister fremhævede selv, at det er af afgørende betydning for den betingede doms værdi, at de behov for tilsyn og forsorgsmæssige foranstaltninger, som viser sig i de enkelte straffesager, kan imødekommes på hensigtsmæssig måde. Det må derfor hilses med glæde, at et udvalg er nedsat med den opgave bl. a. at overveje, hvilke praktiske foranstaltninger der kan iværksættes for at gøre kriminalforsorgen for de ikke-anstaltanbragte kriminelle mere effektiv.

Jeg vil gerne spørge, om udvalget er kommet så langt med sit arbejde, at dets resultater kan komme folketingsudvalget til nytte i dets forestående arbejde.

Så vidt jeg har forstået, synes homoseksualiteten at have været kendt, så langt den menneskelige historie rækker tilbage, men synet på den har været meget vekslende. I lange perioder har homoseksualitet været betragtet som etisk forkastelig og bekæmpet med straffebestemmelser som anden seksuel unatur såsom crimen bestialitatis og har i Danmark på et vist tidspunkt været straffet med bål og brand. Selv om vi i Danmark har meget friere bestemmelser end i mange andre — lande f. eks. er straffebestemmelserne for homoseksuelle forhold bortfaldet hos os — forekommer det mig, at noget af bål og brand-mentaliteten alligevel er blevet hængende, når man sammenligner straffebestemmelserne for henholdsvis homoseksuel og heteroseksuel prostitution. Utugt er ikke et lovligt erhverv for kvinder, men det er ikke strafbart at drive utugt for betaling; det bliver det kun indirekte, hvis man samtidig griber vedkommende i løsgængeri. I øvrigt kan den prostituerede kvinde slippe med pålæg om at søge lovligt erhverv, inden der bliver tale om straf. Desuden er det kun den såkaldte lavere prostitution, der har nogen

chance for eventuelt at blive straffet. Derimod kan den homoseksuelle prostituerede straffes umiddelbart uden forudgående pålæg af nogen art, uanset om vedkommende har et erhverv ved siden af og altså ikke kan straffes for løsgængeri. Da homoseksuel prostitution hovedsagelig drives af mænd, kan man hverken, hvad aldersgrænse eller straf angår, sige, at de to former for prostitution ligestilles. Det eneste punkt, hvor der hidtil har været fuld ligestilling, er, at kunden ikke straffes for at yde betaling. Jeg tager uligheden som udtryk for, at lovgivningsmagten betragter homoseksuelle forhold og homoseksuel prostitution som værende af en lavere moralsk kvalitet end den heteroseksuelle. Denne indstilling kommer endnu tydeligere til udtryk i det nye lovforslag end i den gældende lov. Såvel prostitutionsbetænkningen som den højtærede minister tilslutter sig det grundsynspunkt, at prostitution i højere grad er et socialpolitisk end et kriminalpolitisk problem. Alligevel forekommer det mig, at den højtærede minister for den homoseksuelle prostitutions vedkommende har angrebet sagen kriminalpolitisk.

Allerede straffelovskommissionen af 1917 overvejede, om ikke både den, der yder betaling, og den, der modtager betaling for kønslig usædelighed mellem personer af samme køn, burde straffes. Resultatet af overvejelserne blev dog den nuværende § 230, som alene lægger strafansvaret på modtageren. Kunden har kun kunnet straffes, hvis den unge var under 18 år, under særlige omstændigheder dog under 21 år.

Nu foreslås en ny bestemmelse, hvorefter kunden, d. v. s. den, der ved betaling eller løfte herom skaffer sig kønsligt forhold til en person af samme køn under 21 år, straffes. Ved denne formulering har man undgået at kriminalisere ethvert homoseksuel forhold til en person under 21 år, hvilket var en af de indvendinger, som kommissionens mindretal rejste mod den noget skarper formulering, som flertallet gik ind for.

Jeg forstår så udmærket godt, at den